

bekendte svenske Nationaløkonom Cassel, der specielt har syslet med disse Emner, har beregnet — og det er sikkert rigtigt —, at Guldet er faldet til Halvdelen af sin Værdi, men den danske Krone til $\frac{1}{3}$ af sin Værdi. Den nye Købekraftparitet, som han kalder det, den nye Omregningsbasis mellem den amerikanske Dollar og den danske Krone, vil altsaa faktisk være som 2 til 3. Den danske Krone var før i Kraft af sin Guld værdi lig $26\frac{4}{5}$ amerikanske Cents, og $\frac{2}{3}$ vilde altsaa svare til $17\frac{4}{5}$ Cents. Da nu en Dollar svarer til 1,5046 g fint Guld, skulde altsaa hertil svare for den danske Krone i Guld 0,26885 g; det vil sige, at for 100 Kr. i Sedler, for hvilke man ifølge den nu bestaaende Møntorden skulde have 40,32 g fint Guld, kan man efter den nye Paritet kun fordre 26,885 g fint Guld. Det svarer omtrent til en Dollarkurs af 5,60. Ifald man gik til at regulere vort Forhold til Amerika med Guld paa denne Maade, ud fra den nye Afregningsbasis, vilde man dog i hvert Fald undgaa de meget opskruede Kurser, som ligger over 1 Kr. højere end 5,60. Men rigtigt er det, at i samme Øjeblik vilde Nationalbanken ogsaa have givet officiel Anerkendelse af, at den danske Kronens Værdi i Guld var sunket i det angivne Forhold, saa at 100 Kr. nu ikke var mere værd end 26,88 g fint Guld mod tidligere 40,32. Og det bliver sikkert det vanskelige Punkt at faa Nationalbankens Direktion, Nationalbankens Styrelse til saaledes at gaa med til at give den officielle Konstatering af, at det danske Pengevæsen under dens Ledelse under Krigen er blevet vanrøgtet. Det staar imidlertid klart, at dette kunde være en Vej at gaa.

Jeg nævnedes, at Dr. Birck har peget paa denne Vej. Jeg kan ogsaa nævne, at ved det sidste nordiske Købmandsmøde her i København pegede den af mig ny nævnte Professor Cassel, den største Autoritet paa dette Omraade, paa den samme Vej. Og det traf sig saa heldigt, at en af de ledende Nationalbankdirektører, Rubin, netop ved samme Lejlighed roste Professor Cassel i de højeste Toner som den Mand, der havde tilbragt den væsentligste Del af sit Forskerliv med Sysselsættelse netop med det Problem, der her var Tale om. Rubin brugte senere, da han gengav noget af Cassels Tale, den Vending: Saa vidt jeg har forstaaet Foredragsholderen; jeg gør mig ikke til af paa alle Punkter at kunne følge ham. Saa højt staar Cassel altsaa som Autoritet, at Ru-

bin — med fuld Føje, maa jeg tilføje i Parentes — mener at være ham underlegen, ikke at staa paa Højde med ham.

Siden jeg nævner Rubins Navn, vil jeg gerne have Lov til at gøre en personlig Bemærkning. Det er jo saa her i Landet, at saa snart man fra offentligt Stade bliver nødsaget til at rette Kritik mod en Mand, spørges der straks: Hvad har egentlig han imod ham? Der er ikke saa lidt Feminisme i vor Nation — jeg mener ikke for Kvindernes Vedkommende, der savner man maaske af og til noget af das ewig weibliche, men for Mændenes Vedkommende, der søges stadig personlige Motiver. Da Rubin og jeg vitterlig har haft forskellige Sammenstød, som maaske, fordi vi begge er temperamentsfulde, kan have været stærkt personligt farvede, kan jeg tænke mig, at feministisk paavirkede vilde sige: Det er Rubin, han skal til Livs. Jeg ønsker da her at udtale, at jeg har den største Sympati og Agtelse for Rubin personlig, og at vi aldrig i vort Liv — her tør jeg tale paa begges Vegne — har søgt at skade hinanden det mindste personlig. Jeg nærer oven i Købet kvalificeret Agtelse for Rubin som nationaløkonomisk, historisk Forfatter, men han er Teoretiker, fuldblods Teoretiker. Dette er i min Mund ikke en Indvending mod en Mand; men vi ved alle, at det ikke er enhver givet paa een Gang at mestre Teorien og at være en Handlingens Mand, og det er dette, der synes mig at være det karakteristiske for Rubins Vedkommende, som sikkert er den ledende Nationalbankdirektør. Hvilke Meninger han her har hildet sig i, skal jeg ikke fordybe mig i, men jeg mener at burde konstatere, at Nationalbanken under hans Ledelse saa at sige paa ethvert Punkt, baade før og efter Krigen og nu til sidst, har drevet en for det danske Samfund skæbnsvanger Politik.

Jeg vil dernæst gerne gøre en Bemærkning om hele vort øvrige Bankvæsen. Da vi diskuterede Bankloven, søgte jeg at bevæge det høje Landsting og derigennem den høje Rigsdag til, at man fra Lovgivningsmagtens Side skulde stille skærpede Fordringer med Hensyn til Bankernes Likviditet. Handelsministeren afviste dette fuldstændigt. Jeg fik Lejlighed til bag efter at sige, at Følgerne af en afvisende Holdning fra Lovgivningsmagtens Side paa dette Punkt hurtigt vilde vise sig, men ikke havde jeg da tænkt mig, vil jeg tilstaa, at det skulde vise sig saa hurtigt, som det er sket; thi hele den nuværende